

jmění a jiných majetkových podstat státu. Tato příslušnost finančních prokuratur k zastupování jest výlučná, obligatorní a zavazuje všechny státní orgány a nemohou se tyto zastupování finanční prokuraturou ani dle své vůle vzdáti ani je po případě zřízením jiného zástupce obejít. V této věci jde o stanovení přiměřené náhrady nájemní za zabrané místnosti pro menšinovou školu po rozumu Šu 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 295 sb. z. a n., tedy vzhledem k ustanovením těchto zákonů, pokud se týče zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 292 sb. z. a n. (§ 2 a 35) jde o věc, týkající se majetku státu, a dle shora uvedeného byl dán případ zastoupení státu finanční prokuraturou. Finanční prokuratura, jak ze spisů vidno, nebyla k jednání přibrána a nebylo jí rozhodnutí prvního soudu a zejména ani usnesení ze dne 22. září 1924, jehož se týká odmítnutý rekurs, doručeno. Z toho plyne především, že rekurs do usnesení prvního soudu finanční prokuraturou dne 21. října 1924 podaný není, jak rekursní soud za to má, opozděným, ježto doručení usnesení ministerstvu školství a národní osvěty ze dne 4. října 1924 vzhledem k ustanovení Šu 88 org. zák. a Šu 93 c. ř. s. v úvahu nepřichází, a dále, že řízení před prvním soudem bylo zmatečné, protože stát nebyl při něm zastoupen (§ 2 čís. 2 a 4 nesp. pat.).

Čís. 4755.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).

Náhradní obchodní místnosti nemusí býti tak výhodně položeny jako dosavadní, jen když je dostatečně nahrazují a hoví potřebě strany.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 153/25.)

Soud první stolice zamítl návrh na odklad exekuce vyklizením, rekursní soud odklad povolil, neshledav v náhradních místnostech dostatečnou náhradu za dosavadní místnosti dlužníků, manželů K-ových. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud změnil usnesení soudu první stolice, nepovolující odklad exekučního vyklizení krámu a vedlejší místnosti z toho důvodu, že malý rozsah živnosti Anny K-ové jako modistky vyžaduje nutně, by vedle krámu měla místnost, kde by mohla se svými učednicemi provozovati svou živnost a že za takovou náhradní místnost nemá ani krám v sousedním domě, ani místnosti v domě čís. 25 vymáhající strany, do dvora vedoucí, pro nedostatek příchodu přímo z ulice a nemožnost výkladní skříně. Avšak, i když nevyhovuje krám v domě sousedním potřebám povinné strany, dlužno přece jen místnosti v domě čís. 25, třebaš vedly do dvora, za »dostatečnou místnost náhradní«, odpovídající potřebě Anny K-ové, považovati. Jdeť o to, by povinná strana i na dále mohla svou živnost provozovati, třebaš nebyly místnosti nabízené tak výhodně

položeny jako posavadní, jen když ji dostatečně nahrazují a hoví potřebě strany. Místnosti nabízené jsou spojeny chodbou se vchodem z ulice a jsou tudíž snadno přístupny. Ostatně nevyžaduje živnost povinné strany nezbytně přímého vchodu z ulice, to tím méně, kdyby spolu-užívala své posavadní výkladní skříně i na dále s vymáhající stranou, což tato jí nabízí, a kdyby vhodným způsobem upozornila své zákazníky, ať ve výkladní skříně, ať jinde na přeložení krámu a vedlejší místnosti do dvora. Tím by se na posavadním stavu mnoho nezměnilo a méně výhodné položení krámu nebylo by na závalu dalšímu provozování modistské živnosti, takže tyto náhradní místnosti nelze považovati za nedostatečnou, potřebě strany neodpovídající, místnost náhradní. Opatřením těchto místností vyhověl pronajímatel plně zákonu (§§ 1 a 3 č. 1 zákona ze dne 26. dubna 1923, č. 86 zákonem ze dne 25. dubna 1924, č. 86 sb. z. a n. v platnosti zachované) a nezbylo, než dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 4756.

K návrhu manžela, by manželství, rozvedené za platnosti rozlukového zákona bylo prohlášeno v řízení nesporném rozloučeným pro nepřekonatelný odpor, nestačí souhlas manželky, udělený pod podmínkou, manželem nepřijatou (že manžel bude jí platiti nadále výživné).

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 167/25.)

Žádost manžela, by jeho manželství s Marií S-ovou rozvedené dobrovolně od stolu a lože usnesením ze dne 8. října 1924 bylo pro nepřekonatelný odpor rozloučeno, soud první stolice zamítl, odkázav žadatele na pořad práva. Důvody: Marie S-ová prohlásila při svém výslechu, že s rozlukou manželství souhlasí jen pod tou podmínkou, že navrhovatel bude jí platiti další výživné. Navrhovatel na to prohlásil, že s touto podmínkou nesouhlasí. Poněvadž manželství bylo rozvedeno teprve po vydání zákona ze dne 22. května 1919, č. 320 sb. z. a n., může býti manželství pro nepřekonatelný odpor řízením nesporným rozloučeno jenom za souhlasu obou stran, a, jelikož druhý manžel nedal souhlas k rozluce bez výhrady, bylo žádost zamítnouti a žadatele bylo podle ustanovení §u 16 rozl. zák. odkázati na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poukázav ku správnému odůvodnění napadeného usnesení a na stálou judikaturu nejvyššího soudu a připomněl dále, že jde o manželství rozvedené po vyhlášení zákona ze dne 22. května 1919, č. 320 sb. z. a n. a tu vedle poslední věty odstavce druhého čl. II. nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. června 1919, č. 362 sb. z. a n., nesouhlasí-li druhý manžel — ovšem bezvýhradně a bezpodmínečně — s navrženou rozlukou, soud musí odkázati žadatele na pořad práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínku §u 16 nesp. říz.